

Arrest

**nr. 342 488 van 06 maart 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 februari 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar / vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CALISKAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2013 wordt aan verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13*sexies*) gegeven.

1.2 Op 10 september 2013, 16 maart 2014, 29 juni 2014, 19 september 2015 en 12 januari 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 20 januari 2016 en op 3 februari 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd.

1.4. Op 3 maart 2016, 29 maart 2016, 18 mei 2016 en 7 juni 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 2 december 2021 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Bij arresten met nrs. 275 457 en 275 458 van 26 juli 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.6. Op 3 oktober 2023 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 14 oktober 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.8. Verzoeker verzoekt op 3 december 2025 om internationale bescherming. Op 15 januari 2026 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 340 477 van 3 februari 2026 weigert de Raad verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 9 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en tot terugleiding naar/vaststelling van de grens. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in die door de Raad bij arrest nr. 341 474 van 19 februari 2026 wordt verworpen.

1.10 Op 16 februari 2026 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in die door de adjunct-commissaris onontvankelijk wordt verklaard op 17 februari 2026.

1.11 Op 23 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en tot terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: E. B.

voornaam: A.

geboortedatum: (...) 1993

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias: E., A.; E. B. A., °(...) 1993; E. B., A. °(...) 1990; E. B., A. °(...) 1993; E. B., A., °(...) 1993; E. B., A. °(...) 1993

Werd op 14.10.2025, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°, 3°, 5°, 12°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 3.12.2025, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 15.01.2026 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 26.01.2026 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 3.02.2026..

Op 16.02.2026, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Betrokkene diende dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming in binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 17.02.2026 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 14.10.2025 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds lange tijd in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid, Brussel West, SPC Brussel op 30.09.2025, 27.09.2025, 20.09.2025, 31.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal en heling.

Een administratief verslag dd. 25.05.2025 meldt betrokkene veelvuldig gekend is in de databank ANG: "Betrokkene is bij onze diensten ANG gekend voor 35 feiten:

- 1x pk antwerpen - turnhout geen misdrijf: altern. maatregel voorlop.hechtenis (2025)
- 4x drugs / bezit (2022, 2023, 2024, 2025)
- 1x geen misdrijf: bevel tot gevangenneming +2 maanden (2024)
- 4x zware diefstal (2021, 2022, 2023)
- 2x wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer (2021, 2023)
- 15x illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging (2020, 2021, 2022, 2023)
- 1x woonstschennis (2023)
- 2x gewone diefstal (2021, 2023)
- 1x andere inbreuken strafwetboek (2022)
- 1x opzettelijke slagen en/of verwondingen (2022)
- 2x weerspannigheid (2021)
- 1x opzettelijke vernielingen (2020)"

Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 2.12.2021 en 03.10.2023 die hem betekend werden op 2.12.2021 en 03.10.2023. Dit laatste werd hem meerdere malen herbevestigd. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 2.12.2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens administratieve verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid, Brussel West, SPC Brussel op 30.09.2025, 27.09.2025, 20.09.2025, 31.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal en heling.

Een administratief verslag dd. 25.05.2025 meldt betrokkene veelvuldig gekend is in de databank ANG: "Betrokkene is bij onze diensten ANG gekend voor 35 feiten:

- 1x pk antwerpen - turnhout geen misdrijf: altern. maatregel voorlop.hechtenis (2025)
- 4x drugs / bezit (2022, 2023, 2024, 2025)
- 1x geen misdrijf: bevel tot gevangenneming +2 maanden (2024)
- 4x zware diefstal (2021, 2022, 2023)
- 2x wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer (2021, 2023)
- 15x illegale vreemdeling - toegang/verblijf/vestiging (2020, 2021, 2022, 2023)
- 1x woonstschennis (2023)
- 2x gewone diefstal (2021, 2023)
- 1x andere inbreuken strafwetboek (2022)
- 1x opzettelijke slagen en/of verwondingen (2022)
- 2x weerspannigheid (2021)
- 1x opzettelijke vernielingen (2020)"

Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C., K, attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de betrokkene, E. B., A., te weerhouden in het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis)."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van de onderhavige vordering gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht.

Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing tevens een terugkeerverplichting inhoudt en hij zich beroept op een gezinsleven in België met zijn minderjarige kinderen, wijst de Raad op wat volgt. Immers waar verweerder vaststelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2025 overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet opnieuw uitvoerbaar is gelet op de negatieve uitkomst van het volgend verzoek om internationale bescherming, betreft dit op zich geen ‘beslissing’ van verweerder, maar een loutere vaststelling van het van rechtswege terug uitvoerbaar worden van deze verwijderingsbeslissing.

In casu wordt benadrukt dat in hoofde van verzoeker reeds op 14 oktober 2025 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het is in de eerste plaats deze beslissing die maakt dat verzoeker op gedwongen wijze zal worden verwijderd van het gehele Schengengrondgebied, nu hij er illegaal verblijft, hij geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde en hij onder inreisverbod voor 8 jaar staat. Op 9 februari 2026 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens. Deze beslissing betrof niet louter een vasthouding, maar ook een terugleiding naar de grens die eveneens een motivatie op grond van artikel 3 van het EVRM inhield. In het beroep dat tegen voormelde beslissing van 9 februari 2026 werd ingediend, werd de schending van artikel 8 van het EVRM inzake het gezinsleven van verzoeker aangevoerd. In voormeld arrest van 19 februari 2026 met nummer 341 474 wordt inzake verzoekers gezinsleven uiteengezet dat:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende: “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin.

Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

In casu voert verzoeker aan dat er tussen hem en zijn kinderen sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zijn afwezigheid uit het leven van zijn kinderen zal volgens hem niet alleen de familiebanden verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van deze kinderen.

De Raad wijst erop dat het niet noodzakelijk is dat de kinderen binnen een huwelijk of een andere samenlevingsvorm zijn geboren, aangezien vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven (EHRM 21 juni 1988, nr. 10730/84, Berrehab v. Nederland, § 21).

Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren, zoals de erkenning van een kind, de

bijdragen voor de zorg en opvoeding van het kind, en de kwaliteit en regelmatigheid van het contact ('Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties', EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Te dezen kan er op het eerste gezicht geen voldoende graad van 'gezinsleven' worden vastgesteld tussen verzoeker en de kinderen waarvan hij beweert de vader te zijn opdat dit gezinsleven valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont immers niet aan dat hij met de kinderen samenwoont, dat hij deze heeft erkend, dat hij bijdraagt voor de zorg en de opvoeding van de kinderen en dat hij op regelmatige basis contact heeft met de kinderen (dit kan immers niet blijken uit de door hem bij het verzoekschrift gevoegde foto's (stukkenbundel verzoeker, stuk 7). Verzoeker toont dan ook het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met de kinderen waarvan hij beweert de vader te zijn niet aan. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten, zodat de bestreden beslissing, die dus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, niet kan worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen.

In dit geval moet er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, nr. 9532/81, Rees/The United Kingdom, § 37).

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, blijkt uit de volgende vaststellingen en overwegingen dat in de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging werd uitgevoerd waarbij tevens rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen: "Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw en de kinderen eventueel niet zou kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als zijn eventuele partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017). Bovendien kan het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Tenslotte, wat betreft het belang het effect van zijn verwijdering op zijn eventuele minderjarige kinderen, stellen we vast dat, hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Een verwijdering van betrokkene zal een impact hebben op zijn eventuele minderjarige kinderen. We stellen vast dat betrokkene er niet in slaagt aan te tonen dat er een band werd opgebouwd met eventuele kinderen, en hoe sterk die dan zou zijn. Wat er ook van zij, de eventuele opgebouwde band kan bij een verwijdering onderhouden worden dankzij moderne communicatiemiddelen. Eventuele ontmoetingen kunnen bovendien ook in Marokko worden gehouden. Een verwijdering van betrokkene sluit in se niet uit dat contacten kunnen worden onderhouden, zelfs indien deze minder frequent zouden zijn en een impact zouden hebben op het kind. Betrokkene kan bovendien zijn kinderen financieel en op andere wijzen ondersteunen vanuit zijn thuisland. Het feit dat een verwijdering van betrokkene een impact zal hebben op zijn kinderen werd derhalve meegenomen in deze beslissing: rekening houdend met de frequentie van de contacten, de mogelijkheden tot alternatieve contacten vanuit Marokko, de mogelijkheid om ondersteuning te krijgen van vanuit Marokko, en dit in balans gebracht met het inbreuken tegen de openbare orde die betrokkene blijft plegen, kunnen we besluiten dat een bescherming van de maatschappij tegen het gevaar dat betrokkene vormt, superieur is aan de eventuele geldende privébelangen. Gezien de bovenstaande elementen, kan niet worden aangevoerd dat op de Staat een positieve verplichting zou rusten om de betrokkene toe te staan op het grondgebied te blijven om hem in staat te stellen zijn recht op een privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen."

Door in zijn verzoekschrift er louter op te wijzen dat er tussen hem en zijn kinderen sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, te stellen dat verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het bestaan van deze kinderen, aan te geven dat hij de erkenningsprocedure voor zijn kinderen wenst op te starten en louter te beweren dat zijn afwezigheid uit het

leven van de kinderen de familiebanden zal verzwakken en aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van deze kinderen, zonder deze bewering in concreto te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, toont verzoeker de onwettigheid, de feitelijke onjuistheid of de onredelijkheid van deze motieven niet aan. De summiere beschouwingen van verzoeker geven geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.”

In het verzoekschrift beroept verzoeker zich opnieuw op hetzelfde gezinsleven dat reeds werd beoordeeld in 's Raads arrest van 19 februari 2026 met nummer 341 474. Verzoeker kan ook niet overtuigen dat er zich sinds het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 oktober 2025 en sinds het arrest van 19 februari 2026 inzake zijn gezinsleven zich wezenlijk nieuwe ontwikkelingen voordeden. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing opnieuw inzake zijn gezinsleven diende gemotiveerd te worden, gelet op hetgeen uiteengezet in 's Raads arrest van 19 februari 2026 met nummer 341 474. Daargelaten de titel van de bestreden akte, bevat de bestreden beslissing slechts één beslissing, namelijk de beslissing tot vasthouding.

Aldus is de vordering derhalve onontvankelijk daar deze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Kosten Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

D. D'HONDT

N. MOONEN